

Til § 33 b

Bestemmelsen i stk. 1 definerer, hvem der skal anses som den ansvarlige for driften af aktiviteter, som kan give anledning til en miljøska­de eller en overhængende fare for en miljøska­de på beskyttede arter og internationale naturbeskyttelsesområder. Begrebet svarer til miljøansvarsdirektivets definition af »operatør«, som er den fysiske eller juridiske, privatretlige eller offentligretlige person, der driver eller kontrollerer den erhvervs­mæssige aktivitet, eller som, såfremt dette fremgår af national lovgivning, har fået overdraget afgørende økonomisk beslutningsmyndighed med hensyn til den tekniske drift af aktiviteten, herunder indehaveren af en tilladelse til eller en godkendelse af en sådan aktivitet eller den person, der registrerer eller anmelder en sådan aktivitet, jf. direktivets artikel 2, stk. 6. Det er ikke indeholdt i bestemmelsens formulering, at der skal gennemføres ansvars­gennembrud.

Bestemmelsen i stk. 2 definerer, hvem der er ansvarlig for en miljøska­de eller en overhængende fare for en miljøska­de i forbindelse med håndtering af indvindingsaffald, som er en aktivitet nævnt i miljøansvars­direktivets bilag III, pkt. 13, og på hvilket ansvars­grundlag. Ansvaret er i overensstemmelse med direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, som udgangspunkt ubetinget.

I stk. 3 defineres, hvem der for så vidt angår andre aktiviteter end håndtering af indvindingsaffald skal anses som ansvarlig for en miljøska­de eller en overhængende fare for en miljøska­de på beskyttede arter og internationale naturbeskyttelsesområder og på hvilket ansvars­grundlag. I overensstemmelse med direktivets artikel 3, stk. 1, litra b, fastlægges et skyld­baseret ansvar for denne type af miljøska­de. Det vil si­ge, at det påhviler myndighederne at godtgøre, om der foreligger et ansvar.

Til § 33 c-33 e

Der henvises til bemærkningerne foran til § 7, nr. 3 (forslag til nye §§ 77 b-77 d i naturbeskyttelsesloven), som indeholder tilsvarende bestemmelser, idet dog den foreslåede § 33 e omfatter både den, der har rådighed over en ejendom, og den, der har rådighed over indvindingsmateriel.

Til § 33 f

Med forslaget lempes under visse betingelser i overensstemmelse med direktivets artikel 8, stk. 3 og stk. 4, litra, pligten til efter § 33 c, stk. 2, at iværksætte forebyggende og afværgende foranstaltninger.

Det følger af bestemmelsen i stk. 1, at pligten til at træffe afværgende foranstaltninger ikke gælder, hvis

den ansvarlige for driften kan godtgøre, at miljøska­den 1) er forårsaget af tredjemand og er indtrådt til trods for, at passende sikkerhedsforanstaltninger var truffet, 2) er en følge af overholdelse af ufravigelige forskrifter, der er fastsat af en offentlig myndighed, medmindre forskrifterne følger af påbud eller instrukser over for forurening eller anden negativ påvirkning, som følge af den ansvarliges aktiviteter, eller 3) er for­voldt ved en udledning eller begivenhed, der udtrykkeligt var tilladt i medfør af og fuldt ud i overensstemmelse med betingelserne i en tilladelse eller med regler, der er så detaljerede, at disse kan sidestilles med en udtrykkelig tilladelse, og som ikke skyldes egen uforsvarlig adfærd.

For så vidt angår undtagelsen nævnt i stk. 1, nr. 3 bemærkes, at denne lempelsesmulighed er fastsat i direktivets artikel 8, stk. 4, litra a. Det er ikke alle tilladelser/godkendelser, der kan leve op til direktivets ordlyd.

Som altovervejende udgangspunkt vil indvindings­­tilladelse efter råstofloven - til råstofindvinding såvel på land som på havet - opfylde kravene for så vidt angår de aktiviteter, tilladelsen omfatter, forudsat at virksomheden i ansøgningen har leveret de relevante oplysninger.

Af stk. 2 følger, at pligten til at træffe forebyggende foranstaltninger ikke gælder, hvis den ansvarlige for driften kan godtgøre, at den overhængende fare for en miljøska­de enten er forårsaget af en tredjemand eller er en følge af ufravigelige forskrifter (nr. 1 og 2 ovenfor).

For alle ansvars­frihedsgrunde gælder, at det er den ansvarlige for driften, der skal godtgøre, at betingelserne for ansvars­frihed er til stede. Der er således omvendt bevisbyrde. Hvordan den omvendte bevisbyrde skal løftes må i den enkelte sag ske ud fra en konkret vurdering af samspillet mellem sagens oplysninger. Det påhviler dog under alle omstændigheder den ansvarlige for driften at oplyse sagen bedst muligt ved at give oplysninger om hændelsesforløbet og ved hjælp af f.eks. journaler, regnskabsoplysninger, egenkontrol og lignende.

Til § 33 g

Hvis tilsynsmyndigheden skønner, at den indtrufne skade eller den overhængende fare for en skade er af en karakter, så den opfylder betingelserne for at kunne betegnes som en miljøska­de eller en overhængende fare for en miljøska­de, og der er den fornødne årsags­­sammenhæng mellem den udførte aktivitet og skaden, hhv. den overhængende fare for en skade, jf. miljøansvars­direktivets artikel 4, stk. 5, og der er en adressat